

огънь гори. На долния свѣтъ е пламналъ общия бой. Всичкитѣ царе сж крѣстосали сабитѣ си. Градове и села горятъ, хора гинатъ и голѣми желѣзни параходи потъватъ. Оглушахъ отъ рева на топоветѣ. Три години ходихъ и дирихъ праведници, додето царвудитѣ ми се продъниха.

— Не найде ли баремъ една праведна душа, заради нея да пощада долния свѣтъ?

— Не найдохъ, Господи.

— Щомъ като нѣма праведникъ, ще затрия до коренъ човѣшкия родъ. Съ потопъ ще го удавя утре въ зори, като отключача небесния океанъ да се провали надоле... Свети Пантелей, защо тжгувашъ? Грѣховниятъ свѣтъ ли ти е миль?

— Не ми е миль свѣта, Господи, а ми е свидно за една слѣпа мравка, която ще бжде удавена преди да стигне виделото кладенче и никога нѣма да види слънцето.

— Мравка ли? Ако ти е толкова мила мравката, слѣзъ до-

лу да я донесешъ утре, кога съмне. Азъ нѣма да отключамъ небесния океанъ, додето не се върнешъ.

Свети Пантелей се наведе и цѣлуна Божията ржка.

Рано сутринъта, когато звездитѣ угаснаха, старецътъ съ пробититѣ царвуди слѣзе на поляната предъ виделото кладенче и забърза по пжтеката надоле да срещне мравката. Сре-